

vašem jerbaščku, t. j., kar dobrega storite iz ljubezni do Boga.

Veselijo se angelji tega, kar ste že do sedaj storili dobrega; priganjajo vas pa tudi, da bi storili še več za nebesa, — le še, še — le prav veliko! Ali vidite, kako radostno pogleduje oni-le angelj pri vrhu jedno vaših cvetk in zapisuje v knjigo življenja? Mislil sem si, ko sem ga zagledal: »Jej, ta angeljček mora imeti kaj dobrega otroka v svojem varstvu na zemlji, ker je že toliko lepega zapisal o njem, pa le še zapisuje!«

Vaš angelj varuh je pa tudi vaš učitelj; v jedni roki ima knjigo, drugo pa drži, kakor bi pripovedoval in razlagal kaj posebno imenitnega. Ali vas to ne spominja »šole rajske nedolžnosti?« Tretji angelj pa nekaj skrbno piše; bržkone bo kaj za vas. Kaj pa četrti angelj s harfo? To pa pomeni, da angelji častijo in slavijo Boga ter hočejo tudi vas navdušiti, da bi ga tudi vi častili in slavili s svojim detinskim srcem; ob jednom vam pa hoče podobica s tem naznaniti, da je to angeljčkom zelo všeč, ako vidijo, da se znate lepo in pošteno razveseljevati.

Zvezde in nebeški žarki nad angelji pa pomenijo, da bi bil naš list »Angeljček« rad srednik med nebom in zemljo. V imenu vaših preljubih angeljčkov varihov vas bo še dalje učil in opominjal pa razvedroval; rad bo tudi sporočal, kar bo lepega videl in slišal med vami; vse pa mu je do tega, da bi bili vsi slovenski otroci veseli in srečni, zdaj in vekomaj!

Presajena lilijica.

Se neki drug pomen imajo lahko cvetlice, katere vidite na čelu našega »Angeljčka.« Ne le dobrih otrok zaslužna dela, marveč dobri otroci sami se smejo imenovati krasne cvetlice, katere dobri angelji skrbno gojé v vrtu Jezusovem — v sv. katoliški cerkvi. In kadar umrje tak blag in nedolžen otrok, pravimo, da je njegov angelj presadil belo lilijo v rajski vrt. Dvojno tako pre-

lepo lilijo iz bele Ljubljane smo si že ogledali v zadnjem (VIII.) snopiču našega »Angeljčka«. Jednako lepa lilijica, katero je angelj Božji presadil 6. junija 1894 v rajski vrtec, bila je Marija Š., učenka tretjega razreda uršulinske šole. Ker se smem zanesti, da ste (ali še le boste) z veseljem brali prelepo življenje in srcčno smrt dveh bogoljubnih sestic Mimice in Tončke in ker smem upati, da vam tako berilo ne bo brez koristi, naj vam v kratkem povem še o tej pridni učenki, kolikor je bilo mogoče poizvedeti.

Če le o katerem otroku, sme se reči o tej preblagi deklici, da je po zgledu božjega Deteta rastla kakor na starosti tako na modrosti in milost pred Bogom in ljudmi. Vstopila je v tukajšno uršulinsko šolo 15. novembra 1892 prišedši s svojimi stariši iz Radovljice. Bila je jako ljubezniva in modra deklica, tedaj vsem svojim součenkam zelo priljubljena. Že v drugem razredu. še bolj pa v tretjem, bila je vsem drugim v zgled. Ljubezen do Jezusa si je kmalo vcepila globoko v svoje nežno srce. Njene želje so bile le za Jezusa živeti. Vsikdar, ko se je kaj lepega pripovedovalo o Jezusu, o Mariji, o svetnikih in o mučenikih, poslušala je vedno s solznimi očmi. V zgled vsem tovarišicam je bila tudi pri molitvi. Lepo je sklepala svoji nežni ročici in ob enem zatisnila oči, da bi je nobena stvar ne motila. Tudi lepe vaje, katere so se narekovale o posebnih časih, kot pred Božičem, v postu, meseca majnika, zvrševala je natanko.

Posebno pridno se je vadila v zatajevanju in premagovanju, ki je toliko potrebno malim in velikim. Če hočejo kaj prida biti in kaj hvalnega zvršiti. Nekikrat je šla s svojo tovarišico po poti. Gredoči bilo je nekaj mičnega videti, a Mici reče: »Jaz se bom premagala in doma bom v knjižico naredila zvezdico«, ter položi ročico na oči.

Bila je jako usmiljenega in sočutnega srca. Mnogokrat je delila med ubožčke milodar. Tudi svoje součenke je večkrat obdarila. Kolikrat je sama sebi kaj pritrkala, da je druge razveselila!

Vse to pa je delala iz višjega namena, iz ljubezni do Jezusa. Bila je namreč silno tenkovedna ter se

skrbno ogibala tudi malih napak. Nekoč je bila malo opominjevana, tedaj je rekla iz šole gredé vsa žalostna svoji součenki: »Doma pa moram precej prav lepo kesanje obuditi, ker sem bila opominjevana.« Njen izrek je bil: »Rajše umreti, kakor smrtni greh storiti.« Nekega dne je šla z dvema tovarišicama, kateri sta se začeli nekaj kregati. Mici pa reče: »Jaz se pa ne bom kregala, sicer ne pridem v nebesa.« Sploh je imela tako zrele misli in tako vzvišene želje, da se je bilo kar čuditi za to dôbo. V šoli, doma in pri sorodnikih je večkrat rekla, da bode kedaj nuna. »Ker le, če bom nuna.« rekla je prijateljici součenki, »smem se najbolj zanesti, da bom zveličana.«

A vkljub temu je bila vedno detinsko priprosta. To se je posebno pokazalo, kadar je šla na pokopališče, kar se je večkrat zgodilo. Kaj rada je brala napise na grobeh in nenavadno veselje je imela za kamenite angeljčke pri nagrobnih spomenikih. »Vedno jih je božala,« tako nam sporoča njen blagi oče, ki jo je spremljal; »cvetlic jim je dala med ročice in, če je poprej deževalo in so jim visele kapljice po obrazu, obrisala je vsakega in rekla: Kako se ubožček joka, moram ga malo obrisati. Vedno smo jo morali priganjati, da se je ločila od svojih ljubljencev — nagrobnih angeljčkov.« — Gotovo je razodevala tudi v tem svoje zlato — angeljsko srce.

Omeniti moram tudi še to, kar je večjega pomena, kakor si marsikdo misli, da je bila jako veselega srca. O, kako je bila vesela spominkov in podobic, katere je gostokrat prinašala iz šole; kolikrat jih je pregledovala in preštevala! Koliko veselih uric je sama sebi in domačim napravila z lepim petjem, kajti imela je prijeten glas in znala je mnogo pesnij in napevov pa kaj rada je pela. Res, lep biser je zadovoljno, nedolžno-veselo srce!

Posebno pa se je odlikovala od mnogo drugih svojih součenk, ko se je pričelo pripravljanje za prvo sveto obhajilo. Kmalu po novem letu so bile deklice vprašane, katera želi pristopiti letos prvokrat k sv. obhajilu. Vsa vneta in goreča vzklikne med drugim mala osemletna Mici: »Jaz, prosim, jaz!« Imela je prestati mnogo

ovir od vseh strani radi svoje mladosti; toda zmagala je čudovito. Bila je neomahljiva v svojem sklepu. Njena stanovitnost, še bolj pa njeno hrepenenje po Jezusu, ganila je gospoda kateheta, da so ji spolnili njeno srčno željo.

Ko so pri verouku gospod katehet govorili o velikosti presvetega rešnjega Telesa in pristavili, da mora vsaka dovolj pametna biti, če hoče ta sveti zakrament prejeti, ogласi se mala Marica vsa vneta: »Jaz sem že dosti pametna!« To svojo gorečnost je pa kazala s tem, da je izvrstno znala vsako vprašanje iz katekizma in da je natanko izpolnjevala vse, kar se je ukazovalo in priporočalo za vredno pripravo k prvemu sv. obhajilu.

To njeno hrepenenje je bilo dan za dnevom večje in srčno je želela Jezusa vsprejeti v sv. obhajilu. Neki svoji tovarišici je rekla: »O, da bi se že vendar približal trenutek, ko pride ljubi Jezus k meni!« Pazljivo je poslušala prigodbe o takih dobrih otrocih, kateri so pred prvim sv. obhajilom z oblačilom ali kako drugo stvarjo obdarili druge revne otroke. Tudi take je hotela posnemati. Malo dnij pred svojim prvim svetim obhajilom je podarila jedno svojih oblačil neki pridni učenki (seveda z dovoljenjem starišev).

Z nenavadnim veseljem je hodila k pripravljanju za prvo sv. obhajilo. Neki četrtek je prav zarano vsa vesela pritekla pod okno svoje ljube tovarišice, trkala na šipo ter vsa vneta vzkliknila: »Kmalu se bom zaročila z Jezuščkom«, potem je hitela v šolo k poduku. Sploh ji je bila prva in zadnja misel sv. obhajilo, kar je dobila dovoljenje. Nekaj dnij pred prvim svetim obhajilom se ji je neko noč sanjalo, da ji je Jezušček rekel, da bo kmalu umrla. — In res je bila njena srčna želja, da bi precej po sv. obhajilu umrla. Sama je to željo razodela svoji dobri součenki, katera jo je pripravljala na dolgo spoved. in polna hrepenenja po Jezusu v svetih nebesih se je potem zjokala.

Prišel je torej zanjo tako srčno zaželeni dan, najlepši, najsrečnejši dan prvega sv. obhajila, 2. maja 1894.

Kakor angeljček v človeški podobi, — belo oblečena, s pajčolanom na glavi, lepo svečo v nežni ročici, pristopi Mici s svojimi dobrimi malimi součenkami vsa

ginjena in zbrana prvikrat, a tudi — zadnjikrat k mizi Gospodovi! Veliko je prosila v tem srečnem trenutku Jezusa; med drugim tudi to: da bi jo Jezus pustil rajše umreti, kakor smrtni greh storiti. Ta sklep je tudi res zapisala med drugimi sklepi po sv. obhajilu. Vsa srečna je bila toraj po sv. obhajilu; kazala je pa to tudi v vsem svojem obnašanju in napredovanju v šoli. Krščanski nauk ji je bil najljubši predmet in posebno rada je prebirala lepe pobožne knjige. Z vsako svojo součenko je rada občevala ter ž njo kaj spodbudnega govorila. In doma je bila pravi angelj miru: »ubogljiva, ponižna, odkritosrčna — proti vsakemu priljudna in postrežljiva; svoje sestræ in brata je prav rada imela ter ž njimi živelâ v prelepi složnosti.«

Toda le malo časa je duhtela ta prelepa lilija s svojo ljubeznivostjo na zemeljskem vrtu. Mici obleži že 28. majnika. Teden pozneje dobi davico in škrlatico. Ker ni mogla požirati, bila je samo spovedana in sprejela je tudi zakrament sv. poslednjega olja. V sredo ob deveti uri dopoldne se je pa preselila krasna cvetka v nebeški raj, kjer je zagledala prvikrat svojega ljubega Jezusa, katerega je pred petimi tedni ob isti uri tolikanj goreče sprejela prvikrat v svoje nedolžno srce v zakramentu sv. rešnjega Telesa!

Zvezdici.

Oj na višavi, oj na višavi
 Zvezdica jasna zvezdici pravi:
 »Vidiš tam doli, vidiš tam doli
 Dete za bolno mamico móli;
 Solze si grenke z lica otira,
 K nébu zaupno pógled upira;
 Je-li na sveti kaj lepšega zreti,
 Kakor molítev v detinskem je cveti?
 Dajve i midve k Bógu molive,
 Mami njegovi zdravja prosive!«
 Drugi dan zjutraj dete veselo
 Mamico zdravo spet je objelo.

Smiljan Smiljanič.

